Yargıtay HGK E.2026/152 K.2026/176 (11.03.2026)

Karar metni, Yargıtay Başkanlığı Karar Arama sistemindeki yayımlanmış hâliyle aynen aktarılmıştır; taraf adları kaynakta anonimdir.

Hukuk Genel Kurulu 2026/152 E. , 2026/176 K.

"İçtihat Metni"

MAHKEMESİ : Yargıtay 7. Hukuk Dairesi (İlk Derece Mahkemesi Sıfatıyla)

SAYISI : 2025/1 E., 2025/7 K.

1. Taraflar arasındaki tazminat davasından dolayı yapılan yargılama sonunda, ilk derece mahkemesi sıfatıyla Yargıtay 7. Hukuk Dairesince davanın reddine karar verilmiştir.

2. Karar davacı tarafından temyiz edilmiştir.

3. Hukuk Genel Kurulunca dosyadaki belgeler incelendikten sonra gereği düşünüldü:

I. YARGILAMA SÜRECİ

Davacı İstemi

4. Davacı dava dilekçesinde; mirasçılar arasındaki anlaşmazlık nedeni ile terekenin tarım arazisi olan bölümleri için 5403 sayılı Toprak Koruma ve Arazi Kullanımı Kanunu'na dayalı olarak Balıkesir Gönen Sulh Hukuk Mahkemesinde ortaklığın giderilmesi davası açtığını, davanın ehil mirasçı tespiti değil tarım arazisinde ortaklığın giderilmesi davası olduğunu, yargılamanın gereksiz şekilde uzatıldığını, dava sırasında yeni mirasçılar oluştuğunu, taşınmazın daha küçük parçalara bölündüğünü, mirasçılar arasında derin anlaşmazlıklar bulunduğunu, altı seneden fazla süren yargılama sonucunda paylaşım yapılmadan davanın reddine karar verildiğini, taşınmazların kullanılmasının engellendiğini, 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanunu'nun (HMK) 46/1 (a), (c), (d) ve (e) maddelerine aykırı kararlar verildiğini ileri sürerek 348.631,00 TL maddi ve 101.370,00 TL manevi tazminatın davalı Hazineden tahsilini talep etmiştir.

Davalı Cevabı

5. Davalı ... Hazinesi vekili cevap dilekçesinde; davanın zamanaşımı süresi dolduktan sonra açıldığını, HMK'nın 46. maddesi koşullarının oluşmadığını, dava konusu edilen kararlarda kişilik haklarına saldırı niteliğinde bir eylem bulunmadığını, talep edilen manevi tazminat miktarının hukuki dayanaktan yoksun olup sebepsiz zenginleşmeye yol açacak biçimde fahiş olduğunu, özel amaç ile davranıldığı yönünde bir delil bulunmadığını belirterek davanın reddini savunmuştur.

Özel Daire Kararı

6. Yargıtay 7. Hukuk Dairesinin 25.11.2025 tarihli ve 2025/1 Esas, 2025/7 Karar sayılı kararı ile;

"...Dava, HMK'nın 46 ncı maddesi uyarınca hâkimlerin hukuki sorumluluğuna dayalı maddi ve manevi tazminat istemine ilişkindir.

Davacı Balıkesir Gönen Sulh Hukuk Mahkemesi tarafından verilen karardan kaynaklı olarak zarara uğradığını belirterek bu zararın tahsilini talep etmiştir.

Hâkimlerin hukuki sorumluluğu Hukuk Muhakemeleri Kanununun 46-49. maddelerinde düzenlenmiş bulunmaktadır. Kanunda gösterilen sorumluluk nedenleri, örnek niteliğinde olmayıp, sınırlı ve sayılı durumları ifade etmektedir.

Tazminat istemi, yasa yolları düzenlenmiş bulunan yargısal işlem ve kararlara ilişkin olup hatalı olduğu ileri sürülen yargısal işlemlerde, özel amaç ile davranıldığı yönünde dosyada

bir delil bulunmamaktadır.

Açıklanan nedenlerle; iddia konusu yargılama işleminde Hukuk Muhakemeleri Kanununun 46. maddesinde gösterilen durumlardan hiçbirinin gerçekleşmediği anlaşıldığından davanın reddine karar vermek gerekmiştir.

Öte yandan Hukuk Muhakemeleri Kanununun 49. maddesinde "...Dava esastan reddedilirse davacı 500,00 TL'den 5.000,00 TL'ye kadar disiplin para cezasına mahkum edilir..." hükmü düzenlenmiştir.

Dava esastan reddedildiğinden, davacı Hukuk Muhakemeleri Kanununun 49 uncu maddesi gereğince takdiren 500,00 TL disiplin para cezasına mahkum edilmiş ve aşağıdaki hüküm kurulmuştur.

HÜKÜM:

Yukarıda açıklanan gerekçelerle;

1) Davanın REDDİNE,

2) 6100 sayılı Hukuk Muhakemeleri Kanununun 49. maddesi gereğince takdiren 500,00 TL disiplin para cezasının davacıdan alınarak Hazineye verilmesine,

3) Harçlar Yasası uyarınca yatırılan harcın istek halinde davacıya iadesine,

4)Avukatlık Asgari Ücret Tarifesinin 13. maddesi gereğince maddi tazminat yönünden belirlenen 65.000,00 TL maktu vekâlet ücretinin davacıdan alınarak davalıya verilmesine,

5) Avukatlık Asgari Ücret Tarifesinin 10/1-4. maddesi gereğince manevi tazminat yönünden belirlenen 65.000,00 TL maktu vekâlet ücretinin davacıdan alınarak davalıya verilmesine,

6) Yapılan yargılama giderlerinin davacı üzerinde bırakılmasına, 6100 sayılı HMK'nın 333. maddesi uyarınca hükmün kesinleşmesinden sonra yatırılan avanstan kullanılmayan kısmın davacıya iadesine,…” karar verilmiştir.

Kararın Temyizi

7. Özel Daire kararı davacı tarafından temyiz edilmiştir.

II.GEREKÇE

8. Dava, HMK’nın 46. maddesine dayalı tazminat istemine ilişkindir.

9. Hukuk Muhakemeleri Kanunu’nun 46. maddesinde sorumluluk nedenleri sınırlı olarak sayılmıştır. Anılan maddede “(1) Hâkimlerin yargılama faaliyetinden dolayı aşağıdaki sebeplere dayanılarak Devlet aleyhine tazminat davası açılabilir:

a) Kayırma veya taraf tutma yahut taraflardan birine olan kin veya düşmanlık sebebiyle hukuka aykırı bir hüküm veya karar verilmiş olması.

b) Sağlanan veya vaat edilen bir menfaat sebebiyle kanuna aykırı bir hüküm veya karar verilmiş olması.

c) Farklı bir anlam yüklenemeyecek kadar açık ve kesin bir kanun hükmüne aykırı karar veya hüküm verilmiş olması.

ç) Duruşma tutanağında mevcut olmayan bir sebebe dayanılarak hüküm verilmiş olması.

d) Duruşma tutanakları ile hüküm veya kararların değiştirilmiş yahut tahrif edilmiş veya söylenmeyen bir sözün hüküm ya da karara etkili olacak şekilde söylenmiş gibi gösterilmiş ve buna dayanılarak hüküm verilmiş olması.

e) Hakkın yerine getirilmesinden kaçınılmış olması.” düzenlemesi bulunmaktadır.

10. Somut olayda HMK’nın 46. maddesinde sınırlı sayıda belirtilen sorumluluk sebeplerinden hiçbiri bulunmadığından ve hâkimlerin yargılama faaliyetinden dolayı tazminat şartları oluşmadığından Özel Dairece davanın reddine karar verilmesi yerindedir.

11. Hâl böyle olunca, yapılan açıklamalara, dosyadaki tutanak ve kanıtlara, bilgi ve belgelere, Daire kararında açıklanan gerektirici nedenlere, delillerin değerlendirilmesinde bir isabetsizlik bulunmamasına göre, usul ve yasaya uygun olduğu tespit edilen Yargıtay 7. Hukuk Dairesinin ilk derece mahkemesi sıfatıyla verdiği kararın onanması gerekir.

III. KARAR

Açıklanan sebeplerle;

Davacının temyiz itirazlarının reddi ile Yargıtay 7. Hukuk Dairesinin ilk derece mahkemesi sıfatıyla verdiği kararın ONANMASINA,

Harç peşin alındığından harç alınmasına yer olmadığına,

11.03.2026 tarihinde oy birliğiyle kesin olarak karar verildi.